

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **V. V. P.**
bytem N. 1090/110, P. 4
t. č. věznice Bělušice

zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 7. 2017, čj. MV-74710-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 20. 7. 2017, čj. MV-74710-4/SO-2017 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 13. 2. 2017, čj. OAM-1494-20/ZR-2016 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a byl mu podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 21. 7. 2017, žalovaná odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve uvedla, že dne 18. 7. 2016 bylo z moci úřední s žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, když dle opisu z evidence Rejstříku trestů a rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 4 T 4/2015 ze dne 17. 7. 2015 (dále jen „**rozsudek Městského soudu v Praze**“) ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 98/2015 ze dne 18. 1. 2016 (dále jen „**rozsudek Vrchního soudu v Praze**“; společně s rozsudkem Městského soudu dále také jako „**trestní rozsudky**“), byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let do věznice s ostrahou za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“). Žalovaná posléze zrekapitulovala průběh správního řízení o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu, skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně a závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 2 – 3 odůvodnění Napadeného rozhodnutí).
4. Žalovaná neshledala důvodnou námitku, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců s dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
5. Žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce je rozvedený a je otcem tří dětí. V souvislosti s hodnocením dopadů do rodinného a soukromého života žalovaná předně zdůraznila, že nebýt jednání samotného žalobce, tedy toho, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, za nějž byl českým soudem pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce osmi let, čímž tedy sám vyvolal důvod pro zahájení řízení z moci úřední, nebyl by dán důvod pro vydání Prvostupňového rozhodnutí. Pakliže žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být dle žalované vědom toho, že důsledky

tohoto jednání ohrožují nejen jeho realizaci rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území České republiky, a rovněž mají i vliv na dosavadní způsob života jeho blízkých. V této souvislosti žalovaná poukázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30.

6. Ve věci existence příbuzenských vazeb žalobce na území žalovaná rovněž odkázala na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 7 A 324/2011, s tím, že s ohledem na odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a s přihlédnutím k závěrům vysloveným v uvedeném rozsudku je zřejmé, že žalobce si během svého pobytu ve vězení nemohl a nemůže vytvořit hodnotné vazby na území České republiky, jež by mohly být ochrany hodné.
7. Žalovaná poznamenala, že z cizineckého informačního systému je zřejmé, že se na území České republiky nenacházejí žádní rodinní příslušníci žalobce, kteří by na něm byli pobytově závislí. Prvostupňové rozhodnutí přitom podle žalované neznamena zákaz pobytu žalobce na území a ani neznamena zákaz styku žalobce s jeho dětmi.
8. K délce pobytu žalobce na území České republiky žalovaná uvedla, že vzhledem k věku a k poměru let, které strávil ve své domovské zemi, v kontrastu k době strávené na území, si žalobce nevytvořil takové společenské a kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi původu. Žalobce prožil dle žalované většinu svého života mimo území České republiky. Dle žalované pak i vzhledem k výše uvedenému rozsudku platí, že během pobytu ve vězení žalobci nevznikají hodnotné vazby na území České republiky, jež by mohly být ochrany hodné.
9. Žalobce je sice držitelem živnostenského oprávnění, ale dle živnostenského rejstříku je jeho živnostenské podnikání přerušeno od 9. 3. 2015. Přerušil-li žalobce svou podnikatelskou činnost, je dle žalované zřejmé, že tuto výdělečnou činnost nevykonává. S poukazem na ustanovení § 27 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, přitom žalovaná podotkla, že žalobce ani v současnosti, vzhledem k pobytu ve vězení stanovenému až do 16. 8. 2023, nemůže podnikat a tedy ani vytvářet ekonomické hodnoty. Z výše uvedeného je dle žalované patrné, že žalobce není na území dostatečně ekonomicky integrován.
10. Podle žalované nebylo nutné přistoupit k navrhovaným výsledkům, neboť správní orgán prvního stupně pokládal existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky za prokázanou. Z Prvostupňového rozhodnutí je totiž dle žalované zřejmé, že rozhodnutí sice bude mít negativní dopad do rodinného života žalobce, ale nikoliv nepřiměřený. V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30.
11. Žalovaná dále konstatovala, že délku pobytu žalobce na území či jeho rodinné vazby nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jejich základě dovozovat, že rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce, neboť se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, tj. závažné drogové trestné činnosti, když zprostředkoval jinému přípravky obsahující prekursor k výrobě pervitinu, a to jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu, přičemž o závažnosti trestné činnosti žalobce rovněž svědčí i skutečnost, že za její páchaní byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce osmi let, že nelze ani výše popsany dopad

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený. Žalobce svým úmyslným jednáním útočil podle žalované na zájem společnosti na ochranu zdraví. Závažnost, rozsah úmyslné trestné činnosti a délka a druh trestu uloženého žalobci je dle žalované důvodem, pro který převažuje zájem české společnosti na její ochranu nad zájmem žalobce na jeho právo na rodinný a soukromý život.

12. Žalovaná upozornila, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 147/2016 - 30, lze ve věci aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců drogovou trestnou činností, při níž byl cizinec odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, považovat za důvod nevyvolávající nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života cizince, byť tento zde má rodinné a soukromé vazby. Dle názoru žalované lze vzhledem k závažnosti drogové trestné činnosti žalobce výše uvedený rozsudek aplikovat i na jeho případ, když v soudem posuzovaném případě měl cizinec na území manželku a děti, tedy intenzivnější rodinné vazby, než v případě žalobce, a i přes jejich existenci došlo ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu.
13. Žalovaná rovněž poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, čj. 62 A 55/2015 - 66, jenž rovněž potvrzuje nadbytečnost provedení výsledku, je-li v rámci vedeného řízení prokázáno, že se cizinec dopustil závažné drogové trestné činnosti, neboť v takovém případě je veřejný zájem silnější, než zájem cizince na zachování jeho rodinných a soukromých vazeb na území České republiky.

III. Žaloba

14. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině předeslal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), definujícímu požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni v ust. § 3 správního řádu. Podle žalobce nelze též přehlédnout, že Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména pak základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v ust. § 2, 3 a 4 správního řádu.
15. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že žalovaná pochybila, jestliže navzdory důvodné odvolací námitce aprobovala nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, který zjevně nepostupoval v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 a 4 správního řádu, když neprovedl výsledek bývalé manželky a dětí účastníka řízení a o jejich předvolání se ani nepokusil. Tím dle žalobce došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
16. Pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce poukazoval na to, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou, jíž žalobce brojil proti tomu, že Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to především vzhledem k tomu, že správní orgán zde zjevně nepostupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, když přestože jde evidentně o řízení zahájené z moci úřední, nebyl v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce měl za to, že správní orgán zjišťoval toliko skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, ty svědčící v jeho prospěch ovšem jaksi

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zjišťovat opomněl. Odvolací řízení v daném směru nepřineslo podle účastníka řízení nápravu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v tomto ohledu trpí vadou nezákonnosti.

17. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce namítal, že Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Závěr žalované a správního orgánu prvního stupně o přiměřenosti rozhodnutí je dle žalobce v naprostém rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Žalobce uvedl, že má na území České republiky vytvořeny silné rodinné vazby. Přiměřenost rozhodnutí je přitom dle žalobce nezbytnou podmínkou samotné možnosti vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Z ustálené judikatury dle žalobce vyplývá, že intenzita zásahu do soukromého a rodinného života cizince v případě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je nepoměrně vyšší, než citelnost zásahu do života cizince v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt. Svou intenzitou dopadů do soukromého a rodinného života cizince se rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu ve smyslu výše citované judikatury blíží podle žalobce dopadům rozhodnutí o správním vyhoštění cizince z území.
18. Žalobce byl přesvědčen, že Napadené rozhodnutí je i pro svou zcela zjevnou nepřiměřenost v rozporu s ust. § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná podle žalobce též nesprávně posoudila odvolací námitku co do rozporu Prvostupňového rozhodnutí s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy že se správní orgán prvního stupně nezabýval dostatečně všemi kritérii zmíněnými v předmětném ustanovení. I za situace, kdy byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nejsou dle žalobce přesto dány důvody pro zrušení trvalého pobytu, a to především proto, že rozhodnutí není přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého života a rodinného života. Žalobce zopakoval, že má povolení k trvalému pobytu na území České republiky již velmi dlouhou dobu, většinu svého dospělého života tedy prožil v České republice a ve Vietnamu již nemá žádné relevantní vazby. Žalobce v České republice velmi dlouhou dobu pobývá, má zde vybudované silné sociální vazby a Českou republiku považuje za svůj domov, jehož ztráta by pro něj byla značnou osobní tragédií.
19. Žalobce doplnil, že správní orgán případ žalobce očividně paušalizuje a jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné. Správní orgán podle žalobce odůvodňuje zrušení pobytu žalobce zcela obecnými a paušalizujícími tvrzeními o drogové trestné činnosti, aniž by individuálně posoudil konkrétní činnost žalobce. Správní orgán se dle žalobce přiměřeností vůbec nezabýval, přičemž takovéto rozhodnutí, které takto závažným způsobem zasahuje do práv účastníka řízení, nemůže obstát, pokud je posouzení přiměřenosti a individuální charakteristika účastníka řízení zcela vágní.
20. Žalobce poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012. S odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců pak žalobce konstatoval, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Dle žalobce nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Žalobce namítl, že *„jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto absentuje“*. Doplnil, že s ohledem na § 3 správního řádu je

povinností správního orgánu, „aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu“.

IV. Vyjádření žalované

21. Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 8. 2017 ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobní námitky odmítla jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají dle žalované žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah Napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Dle žalované žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost Napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
22. Žalovaná doplnila, že ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci nedošlo dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. e), ale dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Rovněž podotkla, že z obsahu rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že drogová trestná činnost spáchaná žalobcem je značně společensky škodlivá, když o závažnosti trestné činnosti žalobce svědčí jak druh, tak i výše trestu uděleného žalobci trestním soudem.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili.
24. Soud připomíná, že žalobce v rámci podané žaloby žádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 30. 8. 2017, čj. 10 A 134/2017 - 25, žalobě odkladný účinek nepřiznal.
25. V posuzované věci bylo správním orgánem prvního stupně žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu, že žalobce byl trestními rozsudky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
26. K úvodním žalobním námitkám předestřeným v části III. žaloby pod rubrikou „žalobní body“, avšak předem vlastních tří konkrétně uplatněných žalobních okruhů pod písm. a) – c), zdejší soud v obecné rovině předesílá, že jsou konstruovány jen velmi obecným způsobem.

27. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám žalobce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
28. Soud v tomto směru podotýká, že většina těchto úvodních obecných námitek je rozvedena v dalších částech žaloby navazující konkrétnější argumentací, soud je proto vypořádal níže v rámci pojednání tří konkrétně uplatněných žalobních bodů. Pokud však jde o obecné námitky poukazující na postup v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy porušení § 89 odst. 2 správního řádu, resp. námitku tvrdící porušení zásady uvedené v § 2 správního orgánu, tyto žalobcem vznesené námitky nebyly dále v rámci žalobní argumentace podrobněji rozvedeny. Soud se tak mohl žalobním námitkám vzhledem k jejich obecnosti věnovat pouze v téže míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Nezjistil přitom, že by žalovaná při rozhodování o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí postupovala jakkoli v rozporu s požadavky plynoucími z § 89 odst. 2 správního řádu, dle něhož *„správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem“*. Soud nepochyboval o tom, že žalovaná k odvolání žalobce přezkoumala soulad Prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy zcela v rozsahu vyplývajícím z naposledy uvedeného ustanovení, přičemž se neopomněla vypořádat s odvolacími námitkami žalobce (k tomu srov. dále). Stejně tak soud nezjistil žádnou okolnost, jež by svědčila o porušení zásady legality či jiné zásady upravené v § 2 správního řádu. Žalobce ostatně v uvedeném směru v podané žalobě nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem či v jakém ohledu mělo k porušení uvedených ustanovení dojít. Soud tedy nezjistil, že by žalovaná zatížila Napadené rozhodnutí vadou spočívající v porušení § 89 odst. 2 správního řádu ani jiným nedostatkem, jenž by vyústil v porušení § 2 správního řádu. Uvedené obecné námitky proto soud neshledal důvodnými.
29. Soud tak přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že žalovaná pochybila, jestliže navzdory důvodné odvolací námitce aprobovala nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, který zjevně nepostupoval v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 a 4 správního řádu, když neprovedl výslech bývalé manželky a dětí účastníka řízení a o jejich předvolání se ani nepokusil. Tím dle žalobce došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
30. Podstata uvedené žalobní námitky spočívá v nesouhlasu žalobce se závěrem žalované, která nepřisvědčila odvolací námitce, dle níž správní orgán prvního stupně zatížil řízení vadou, pokud vzdor návrhu žalobce v řízení neprovedl důkaz prostřednictvím výslechů bývalé manželky žalobce a jeho dětí.
31. Soud tuto námitku neshledal důvodnou.

32. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí k důkazním návrhům žalobce uvedl, že *„tyto úkony považuje za nadbytečné a proti zásadě hospodárnosti řízení“*. S poukazem na § 52 správního řádu a na závěry vyslovené v konkrétně označených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu konstatoval, že žalobce by měl jako účastník řízení sám uvádět skutečnosti hovořící v jeho prospěch, přičemž nelze tento postup nechat toliko na správním orgánu s tím, aby provedl výslech, když není ani zcela zřejmé, co konkrétně má nad rámec obsahu správního spisu výsledkem zjistit. Správní orgán prvního stupně přitom v návaznosti na popis zjištěných rodinných vazeb žalobce konstatoval, že uvedené rodinné vazby nelze považovat za důvod, pro který by mělo zrušením povolení k trvalému pobytu dojít k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce, a to zejména s ohledem na délku nepodmíněného trestu, závažnost trestné činnosti a skutečnost, že trestnou činnost žalobce páchal jako člen organizované skupiny, čímž mj. vyjádřil naprosto negativní postoj k právnímu systému ČR. Správní orgán prvního stupně v návaznosti na uvedené uzavřel, že *„tyto a další skutečnosti vedly k tomu, proč správní orgán neakceptuje návrh zmocněného zástupce účastníka řízení na provedení výslechů“*.
33. Žalobce se v podaném doplnění odvolání omezil na stručnou námitku, dle níž správní orgán prvního stupně neprovedl jím navržené důkazní prostředky, přičemž vzhledem k tomu, že nebyla vyslyšena rodina žalobce, neměl správní orgán prvního stupně dostatečné podklady k tomu, aby posoudil dopady svého rozhodnutí do jeho rodinného života, a proto rozhodl nesprávně. Na jiném místě doplnění odvolání žalobce doplnil, že správní orgán prvního stupně *„zaujatě odmítl návrhy na doplnění dokazování, kdy ty by zcela jistě mohl[y] přinést nové skutečnosti“*.
34. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podrobně rozvedla důvody, pro které předmětné odvolací námitce nepřisvědčila. Jak bylo podrobněji rekapitulováno v části II. tohoto rozsudku, žalovaná uzavřela, že nebylo nutné přistoupit k navrhovaným výslechům, neboť správní orgán prvního stupně pokládal existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky za prokázanou, když z Prvostupňového rozhodnutí je dle žalované zřejmé, že rozhodnutí sice bude mít negativní, avšak nikoli nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce. Žalovaná přitom s poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30, a Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, čj. 62 A 55/2015 - 66, vysvětlila, že v daném případě nebylo obdobně jako v případech, v nichž správní soudy rozhodly označenými rozsudky, výsledku členů rodiny žalobce třeba.
35. Soud nepřehlédl, že žalobce se v podané žalobě omezil na shora rekapitulovanou námitku, dle níž žalovaná pochybila, pokud aprobovala žalobcem tvrzený nezákonný postup správního orgánu prvního stupně spočívající v neprovedení navrhovaných výslechů. Žalobce uvedenou námitku v reakci na vydání Napadeného rozhodnutí a znění jeho odůvodnění *de facto* beze změny přenesl do žaloby ze svého doplnění odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce však v podané žalobě fakticky nijak nereagoval na závěry, které žalovaná k odpovídající odvolací námitce vyslovila v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nijak nerefletoval, že žalovaná předmětnou námitku vypořádala a zdůvodnila závěr o její neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě v zásadě zopakoval námitku vznesenou v odvolacím řízení, přičemž se fakticky omezil toliko na nesouhlas se závěrem žalované o nedůvodnosti námitky, aniž by však reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s předmětnou námitkou vypořádala a přezkoumatelným způsobem (srov. dále) popsala a vysvětlila, na

základě jakých konkrétních úvah uzavřela o její nedůvodnosti, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.

36. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na žalobcovu odvolací námítku, uvedla žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, když žalobce žalovanou konkrétně prezentované důvody v rámci své žalobní argumentace nijak nerozporoval.
37. Soud žalované v daném ohledu přisvědčuje, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí nezpochybňoval existenci žalobcem tvrzených rodinných vazeb, naopak považoval existenci těchto vazeb v jím identifikovaném rozsahu za prokázanou, přičemž v odůvodnění rozhodnutí vyložil, že rozhodnutí do těchto rodinných vazeb zasáhne, nepůjde nicméně dle jeho přesvědčení se zřetelem ke skutkovým okolnostem posuzované věci o zákonem nedovolený nepřiměřený zásah odporující § 174a zákona o pobytu cizinců.
38. Žalovaná pak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela přiléhavě odkázala na rozsudky správních soudů, dle nichž nejsou správní orgány povinny provést výsledky členů rodiny účastníků řízení, pokud rodinné vazby, resp. zájem na jejich zohlednění, nemůže ze své podstaty převážit veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nemohl na základě povolení k trvalému pobytu pobývat cizinec, který se na jejím území dopustil závažné trestné činnosti žalovanou popsaného charakteru (k tomu srov. podrobněji níže). Soud v tomto směru ve shodě s žalovanou poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30, či v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017 - 31, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti žalovanou akcentovanému rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, čj. 62 A 55/2015 - 66.
39. Soud uzavírá, že správní orgány při posouzení věci vycházely z toho, že žalobce má na území České republiky bývalou manželku, s níž již od května roku 2003 nežije ve společné domácnosti, a nezletilou dceru, která byla po rozvodu svěřena do výchovy a výživy matky a žije od žalobce více než 13 let odloučeně. Rovněž vycházely z toho, že žalobce je otcem dalších dvou dětí, které jsou dospělé a zaopatřené, přičemž syn, který je nositelem povolení k trvalému pobytu na území ČR, bydlí na jiné adrese, než žalobce, a dcera (rovněž držitelka povolení k trvalému pobytu) v České republice z podrobněji vyložených důvodů (srov. především str. 2 Napadeného rozhodnutí) zřejmě ani nepobývá.
40. Správní orgány tedy tvrzení žalobce o jeho rodinných poutech zohlednily, tato tvrzení nezpochybňovaly a pouze pro účely porovnání s možnými dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce provedly posouzení jejich intenzity, když v souladu se závěry vyloženými v označených rozhodnutích správních soudů nepovažovaly s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti týkající se trestné činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobce za potřebné další dokazování skutečností souvisejících s rodinnými vazbami žalobce.

41. Soud nadto zdůrazňuje, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní skutečnost ke kvalitě a intenzitě svých rodinných vazeb na území České republiky, kterou by snad správní orgány nehodnotily, a ani konkrétně nezpochybňoval správnost skutkových zjištění, z nichž správní orgány vyšly, když pouze (mimo dále vypořádané námitky poukazující na porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu) nesouhlasil s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů.
42. Za tohoto stavu se soud ztotožňuje s žalovanou, že provedení svědecké výpovědi členů rodiny žalobce by bylo s ohledem na dosud zjištěný stav věci nadbytečné, neboť správní orgány považovaly rodinné a soukromé vazby žalobce na území České republiky v jimi popsané intenzitě za skutečné, přičemž žalobce v průběhu řízení, ani v rámci podané žaloby konkrétně tyto závěry nezpochybňoval. V souladu se závěry vyslovenými ve výše označených rozhodnutích správních soudů, s nimiž se soud ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich odchýlovat a pro větší stručnost na ně odkazuje, přičemž navrhované výslechy by nebyly ani v případě, kdy by v důsledku jejich provedení bylo možno dospět ke skutkovým zjištěním ukazujícím na vyšší intenzitu rodinných vazeb, způsobilé zvrátit závěr o převážení veřejného zájmu státu na tom, aby na jeho území nepobýval na povolení k trvalému pobytu cizinec, který byl trestními rozsudky pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let do věznice s ostrahou za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku (srov. dále). Žalovaná správně poukázala na to, že v případech řešených shora označenými rozsudky byly nadto rodinné vazby cizinců na území České republiky intenzivnější, přičemž naopak tresty odnětí svobody byly uloženy pouze v délce kolem 3 let.
43. Námitky vznesené pod prvním žalobním bodem tedy soud neshledal se zřetelem ke všem uvedeným důvodům opodstatněnými. Postup správních orgánů v uvedené věci nijak neodporoval ustanovením § 4 odst. 2 a 4 a § 36 správního řádu, jejichž porušení žalobce dovozoval.
44. Soud nepřisvědčil ani námitce, kterou žalobce pod **druhým žalobním bodem** namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou, již žalobce brojil proti tomu, že Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, když správní orgány opomněly zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
45. Žalobce v podaném odvolání namítal, že *„správní orgán nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, čímž porušil zásadu obsaženou v ust. § 3 správního řádu“*. Dále pak žalobce *„s ohledem na fakt, že řízení je vedeno z moci úřední a je jím účastníku řízení ukládána povinnost“*, namítl, že správní orgán prvního stupně nevzal v úvahu povinnost vyplývající z § 50 odst. 3 správního řádu. Přestože žalobce avizoval, že *„výše uvedená porušení právních předpisů zdůvodní detailně níže“*, v dalších částech doplnění odvolání se již v daném směru omezil toliko na obecnou námitku nedostatečně zjištěného stavu spojenou výhradně s výše vypořádanou námitkou neprovedení navrhovaných výslechů svědků. Jinou argumentaci k tvrzenému porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu v odvolacím řízení nenabídl.
46. Pokud tedy žalobce v podané žalobě namítal, že se žalovaná nevypořádala s jeho odvolací námitkou poukazující na porušení § 50 odst. 3 správního řádu, soudu nezbylo, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

47. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
48. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
49. Soud zdůrazňuje, že žalobce námitku poukazující na údajné porušení § 50 odst. 3 správního řádu uplatnil striktně v čistě obecné rovině, přičemž ačkoli sám zdůraznil, že tuto námitku v dalších částech doplnění odvolání konkretizuje a porušení specifikuje, v předmětném podání ani v žádném jiném podání tak neučinil.
50. Soud přitom ověřil, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněla reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek se žalovaná zabývala, byť tak v některých případech učinila společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých námitek, vyslovila k nim své závěry, přičemž připojila úvahy, jimiž byla při vypořádání té které námitky vedena.
51. Žalobce ostatně v podané žalobě ani konkrétně neoznačil tvrzení či důkazy, které snad zůstaly dle jeho názoru zcela nevypořádány, resp. které byly vypořádány nedostatečně. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaná považovala procesní argumentaci žalobce za

neopodstatněnou. Vznášení námitek žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek. Žalovaná své závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, její právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.

52. Žalovaná pak podle přesvědčení soudu nemohla zatížit Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pokud se výslovně nevyjádřila k toliko striktně obecné, paušální a nijak nerozvedené námitce tvrdící porušení pravidla plynoucího z § 50 odst. 3 správního řádu, kterou žalobce (přestože tak avizoval) nijak nekonkretizoval, a to za situace, kdy v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložila a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila své závěry k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a vysvětlila, proč jsou z jejího pohledu skutková zjištění týkající se rodinných vazeb žalobce dostatečná a není třeba provádět další žalobcem navrhované důkazní prostředky.
53. Soud v tomto ohledu připomíná, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
54. Žalobci přitom nelze přisvědčit ani v tom, že by správní orgány v nyní řešené věci postupovaly v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Závěr o porušení pravidla vyplývajícího z naposledy uvedeného ustanovení správního řádu ze správního spisu dle přesvědčení soudu nijak nevyplývá. Žalobce ostatně ani konkrétně neoznačuje jiné v úvahu připadající důkazní prostředky, které mohly a měly být ve správním řízení provedeny a jejichž provedením by bylo možno dospět k opačným skutkovým závěrům vylučujícím závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, resp. Napadeném rozhodnutí. Žádné takové podklady a důkazní prostředky přitom žalobce (s výjimkou návrhů na výslechy svědků – k tomu srov. výše) neoznačil ani v rámci odvolacího řízení, ani v podané žalobě.
55. Soud zároveň v tomto směru poukazuje na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018 - 34, když deklaroval, že *„(p)řestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že*

v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“ V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „(j)e totiž iluzorní představa, že by správní orgány objektivně mohly z moci úřední samy bez součinnosti s účastníkem řízení zjistit veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života“. Proto zdejší soud žalobcovu nečinnost v projednáváné věci nutně přičítá i ve světle těchto judikatorních závěrů k tíži žalobci samotnému.

56. Soud konečně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **třetím žalobním bodem** namítal, že Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
57. Soud především nemohl žalobci přisvědčit v těch jeho námitkách, jimiž v této souvislosti zpochybňoval přezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Soud v tomto směru znovu poukazuje na výše představená judikatorní východiska týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.
58. Namítal-li tedy v tomto směru žalobce, že správní orgán očividně paušalizuje, odůvodňuje zrušení pobytu žalobce zcela obecnými a paušalizujícími tvrzeními o drogové trestné činnosti, aniž by individuálně posoudil konkrétní činnost žalobce, resp. že se správní orgán přiměřeností vůbec nezabýval, když posouzení přiměřenosti a individuální charakteristika žalobce je zcela vágní, a Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, nemohl mu soud v žádném ohledu přisvědčit.
59. Správním orgánům není dle přesvědčení soudu možno v nyní řešené věci v žádném případě vytýkat, že by snad při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců postupovaly toliko formálně, či že by ve svých závěrech nepřípustně paušalizovaly a opomenuly se zabývat individuálními poměry žalobce. Právě naopak, jak bude vysvětleno níže, správní orgány řádně zohlednily všechna relevantní kritéria a neopomněly posoudit konkrétní skutkové okolnosti týkající se žalobce. Závěr žalobce, že se správní orgány posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců vůbec nezabývaly a zatížily tak svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, je v přímém rozporu s obsahem odůvodnění obou rozhodnutí, v nichž správní orgány dle stanoviska soudu požadavkům plynoucím z naposledy uvedeného ustanovení a navazující rozhodovací praxe správních soudů plně dostály (viz dále).
60. Soud pak nepřisvědčil ani samotné klíčové žalobní námitce, dle níž jsou Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, když závěr žalované a správního orgánu prvního stupně o přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je dle žalobce v naprostém rozporu se zjištěným skutkovým stavem.
61. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců platí, že „(m)inisterstvo (vnitřní) rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“
62. Z citovaného ustanovení plyne, že povolení cizince k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky. Za prvé, cizinec byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu

odněti svobody. Za druhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit.

63. První podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce byla v nyní posuzované věci nade vší pochybnost splněna, neboť tento byl trestními rozsudky pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odněti svobody v trvání osmi let do věznice s ostrahou za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) trestního zákoníku. O této skutečnosti není mezi účastníky sporu.
64. Žalobce nicméně zpochybňuje naplnění druhé podmínky daného ustanovení, tj. že rozhodnutí o zrušení povolení nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
65. Pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu stanoví § 174a téhož zákona, dle něhož „(p)ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
66. Podmínkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011 - 60, nebo ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008 - 75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).
67. Žalobce v tomto směru správně připomněl, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58].

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. (...) Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39).

68. Žalobci lze s odkazem na dříve uvedené v obecné rovině přisvědčit potud, že přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nezbytnou podmínkou samotné možnosti vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalobce se nemýlí ani v tom, že z jím odkazovaných rozhodnutí správních soudů vyplývá, že intenzita zásahu do soukromého a rodinného života cizince v případě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je ze své podstaty nepoměrně vyšší než citelnost zásahu do života cizince v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt.
69. Soud se však s žalobcem nemohl ztotožnit, že by správní orgány posoudily otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na daném skutkovém půdorysu nesprávně. Soud dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců a navazující judikatorní praxe v posuzované věci plně dostály, a ztotožňuje se zcela s jejich závěry o tom, že zrušení trvalého pobytu nelze na daném skutkovém půdorysu považovat za nepřiměřené.
70. Správní orgány v nyní posuzované věci řádně zohlednily všechna relevantní kritéria, v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 Azs 100/2015 - 30, opomenuly toliko ta hlediska, jež nebyla v projednávané věci významná, resp. ve vztahu k nimž nebyly v řízení zjištěny žádné relevantní okolnosti. Správní orgány tedy zkoumaly všechny relevantní faktory přiměřenosti. Podrobně se sice nevyjádřily ke všem aspektům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale odpovídajícím způsobem hodnotily ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo.
71. Správní orgány tak v posuzované věci především zohlednily závažnost protiprávního jednání cizince spočívající v závažné úmyslné trestné činnosti, které se žalobce dopustil jako člen organizované skupiny, dobu, na kterou mu byl za jeho trestnou činnost uložen trest nepodmíněného odnětí svobody, charakter a rozsah trestné činnosti, skutečnou délku pobytu cizince na území České republiky, jakož i čas strávený ve výkonu odnětí svobody v poměru s dobou života strávenou v zemi původu, povahu, pevnost, intenzitu rodinných

vztahů žalobce k bývalé manželce a nezletilému dítěti, resp. vztahu k dalším dvěma zletilým dětem, ekonomické poměry včetně okolností souvisejících s držením živnostenského oprávnění, absenci vazby k území České republiky z důvodu vlastnictví nemovitosti, míru vazeb na vietnamskou komunitu, s jejímiž příslušníky páchal trestnou činnost, či intenzitu společenských a kulturních vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem a který opustil jako dospělý, kde žije rovněž část jeho rodiny.

72. Omezil-li se tedy žalobce v tomto směru na obecnou námitku stran nevypořádání všech kritérií posuzování přiměřenosti, soud konstatuje, že žalovaná i správní orgán prvního stupně pečlivě a řádně vyhodnotily všechna pro věc relevantní kritéria posuzování přiměřenosti zásahu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života žalobce, přičemž je podložily relevantními a prokázanými skutkovými zjištěními. Své závěry k těmto kritériím řádně poměřily, přičemž přezkoumatelným způsobem zachytily úvahy, jimiž byly při formulaci závěru o přiměřenosti vedeny. Žalobce ostatně v podané žalobě nikterak konkrétně nespecifikoval, jaká hlediska měly správní orgány v posuzované věci opomenout, ani nenamítal, že by ve vztahu k některým z kritérií dospěly k chybným závěrům nemajícím oporu ve skutkovém stavu věci.
73. Pokud pak žalobce trval na tom, že má na území České republiky vytvořeny silné rodinné vazby, má povolení k trvalému pobytu na území České republiky již velmi dlouhou dobu, většinu svého dospělého života prožil v České republice, má zde vybudované silné sociální vazby a Českou republiku považuje za svůj domov, jehož ztráta by pro něj byla značnou osobní tragédií, přičemž ve Vietnamu již nemá žádné relevantní vazby, nebyly jeho námitky nijak způsobitelné negovat závěry, k nimž správní orgány v rámci posuzování přiměřenosti dospěly, neboť se zcela míjely se závěry, k nimž správní orgány v rámci hodnocení přiměřenosti dospěly.
74. Soud v tomto směru v reakci na shora reprodukované obecné námitky žalobce uzavírá, že správní orgány ve svých rozhodnutích připomenuté judikatorní mantinely respektovaly a všem z nich vyplývajícím požadavkům dostály. Soud neshledal v postupu správních orgánů jakékoliv deficiencie na straně posouzení skutkových i právních otázek ve vazbě na posuzování dopadů rozhodnutí dle § 174 zákona o pobytu cizinců, naopak oceňuje pečlivost, s jakou správní orgány v projednávané věci formulovaly odůvodnění správní rozhodnutí obou stupňů. Žalobní námitky tyto závěry zpochybňující byly dle přesvědčení soudu v souladu s dříve uvedeným toliko obecně formulované, nadto pak nepředstavovaly adekvátní reakci na obsah odůvodnění obou rozhodnutí, v nichž vyslovené meritorní závěry odpovídají shora vyloženým zákonným a navazujícím judikatorním mantinelům. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce konkrétně nespecifikoval, jaká hlediska aplikace § 871 odst. 1 písm. e) měly správní orgány v posuzované věci případně opomenout, ani nenamítal, že by ve vztahu k některým z kritérií dospěly k chybným závěrům. Dílčí subnámitky, jimiž žalobce v daném ohledu opětovně upozorňoval na tvrzené porušení zásady vyplývající z § 3 správního řádu, pak soud neshledal opodstatněnými z důvodů vyložených výše v rámci vypořádání prvního a druhého žalobního bodu.
75. Závěry žalované a správního orgánu prvního stupně přitom mají oporu v ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, která v obdobných případech v minulosti opakovaně dospěla k závěru o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Soud v tomto směru poukazuje na závěry vyslovené ve shora odkazovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017 -

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

31, a podotýká, že již jen z výše stručně představeného judikatorního rámce lze uzavřít, že správní soudy v mnohých případech nižší intenzity narušení veřejného zájmu a současně při vyšší míře intenzity zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, nežli tomu je v nyní projednávané věci žalobce, potvrdily jako přiměřená, tudíž správná a zákonná, ta správní rozhodnutí správních orgánů včetně správních rozhodnutí žalované, která rušila z obdobných důvodů cizincům pobyt k trvalému pobytu.

76. Ani námitky vznesené pod třetím žalobním bodem tedy soud neshledal důvodnými.
77. Pro úplnost soud k odpovídající dílčí námitce žalobce podotýká, že Napadené rozhodnutí nemohlo být vydáno v rozporu s ust. § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť Prvostupňové rozhodnutí a Napadené rozhodnutí byla vydána v režimu jiného zákonného ustanovení, a to § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
78. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
79. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.